

Z cizích revuí.

MILITARWOCHENBLATT, ročník 1934/1935.

Číslo 1.

Der neue Stokes-Brandt Minenwerfer.

Článek obsahuje popis, charakteristiku a použití nového francouzského minometu, o němž bylo již v Pěchotních rozhledech psáno. Autor uzavírá článek chválou nové zbraně, která prý může učinit pěchotu na malé a střední vzdálenosti nezávislou na podpoře dělostřelectva. Francouzský minomet předčí prý po mnohých stránkách minomety německé svou malou vahou, pohyblivostí a přesností palby.

Číslo 7.:

Mjr. a. D. M. Braun: Kriegserfahrungen der Infanterie und ihre Verwendung.

Autor vypisuje z knihy pplk. franc. arm. Bouchacourta „L'infanterie dans la bataille“ hlavní zásady boje pěchoty v útoku a v obraně. Podává je v tomto přehledu:

Útok. Je třeba vždy se snažit o překvapení, které vyplýne z neustálých změn způsobu útoku. K útoku je třeba hodně pěchoty, aby mohl být živěn z hloubky, do rojnice je třeba přecházet až při zteči, poněvadž se malé zástupy dají lépe ovládat a lépe se vedou. Těžké kulomety je třeba rozdělit rotám 1. sledu, aby byly pohotově ihned zahájit palbu podle potřeb palebného sledu. V rukou velitele praporu ponechat jich jen několik. Bouchacourt zamítá ponechání kulometné roty v rukou velitele praporu, protože těžké kulomety, prostřelují-li, poskytují cíl, jež nepřítel snadno najde, a neprospějí více než kulomety přidělené rotám. Přestřelují-li, nemají velkého účinku pro nepřesnost výpočtů a chyby v nich. Dělostřelecká příprava je nutná, nejsou-li k dispozici tanky. Pěšák však nesmí od ní mnoho očekávat. Přednost je třeba dát krátké přípravě před dlouhou. Přímou podporu pěchoty vyžaduje ve způsobu pohyblivé palebné přehrad.

Obrana. Musí být souvislá, mezery musí se dát přehlédnout a být uzavřeny palbou. Palba je hlavní silou obrany, její těžiště je před pásmem hlavního odporu, záloh je obvykle lépe použít k uchování souvislosti pásem než k protiútokům, které mají cenu nejvýše tehdy, jestliže nepřátelský útok byl již zastaven. Hlavní úlohou členění sestavy do hloubky je zesílit jednotlivá pásma hlavního postavení, jestliže jednotky v nich umístěné mají ztráty. Každý velitel má mít právo provádět změny postavení v svém úseku, buď aby se vyhnul nepřátelské palbě nebo aby čelil změně situace. Nejhlavnější zbraní obrany jsou těžké kulomety. Velký důraz klade na úpravu terénu a doporučuje provádět mnoho klamných prací. Hlavní úlohou dělostřelectva jsou přehradné palby do palebných přehrad. Není-li možno provádět souvislé dělové palby na celé frontě divise, je nutno říci pěchotě, kde si musí pomoci vlastními zbraněmi. Palba těžkých kulometů ze skrytých postavení na velké dálky nemá velké ceny, je lépe nechat je co nejdéle mlčet, aby je nepřítel nemohl zjistit. Překážky mají velkou důležitost a nutno je budovat co nejdříve. Postavení předních stráží má se skládat z několika hnízd lehkých kulometů a poskytuje výhodu, že palebná přehrada před hlavním palebným postavením bude spuštěna včas. Silné zálohy se nevyplácejí. U praporu se osvědčilo lépe dát 3 rotý vedle sebe a ponechat si v záloze několik těžkých kulometů, než vyhradit si od počátku jednu pěší rotu.

Autor článku se táže, zda změny, které nastaly v organizaci a výzbroji pěchoty od r. 1918, nezmenšily cenu těchto zkušeností, a dochází k závěru, že nikoliv. Shodují se v celku s válečnými zkušenostmi německými. Jenom v jedné hlavní věci Němci nejdou souběžně s Francouzi. Je to pohyblivá palebná přehrada dělostřelecká za útoku, kterou si Francouzi při množství svého dělostřelectva u divise a armádního sboru mo-

hou dovolit i v budoucnosti, kdežto Němci, kteří prý ho tolik nemají, musí provádět přímou podporu pozorovanou palbou proti zjištěným nepřátelským odporům a nahradit malý počet děl největší pohyblivostí střelby.

Číslo 9.

Dr. Niekrens: Die letzten 200 m im Angriff.

Potíže při zdolávání posledních 200 m od nepřítele mohou být způsobeny podle názoru autora výzbrojí a organizací německé pěchoty. U družstva nesouhlasí se spojením lehkého kulometu s úderníky v jeden celek. Družstvo potřebuje lehkého kulometu k překonání vzdálenosti 600—200 m od nepřítele. Do 600 m postupuje pod ochranou těžkých zbraní pěchoty. Poněvadž se v družstvu musí navzájem podporovat lehký kulomet a úderníci, aby družstvo mohlo kupředu, takže hlouček úderníků musí již od 400 m zahájit palbu. Kdyby nebyli spojeni s lehkým kulometem a podporování nějakou jinou zbraní, mohli by zahajovat palbu až od 200 m. Pro tuto palbu postačí malorážové samočinné pušky, které mají výhodu, že při malé váze zbraně a nábojů může nést voják 400 až 600 nábojů. Ostatně tyto pušky jsou také ohromným zlepšením i v tom případě, bude-li lehký kulomet ponechán v družstvu, protože pro vzdálenost palby střelce z pušky předčí pušky Mauser 98. K boji blízka bude mít voják granáty, které za pochodu budou vezeny na voze. Místo bodáku postačí snad nabroušená polní lopatka. Velitelé rot, čet a družstev a jejich pomocné orgány musí být vyzbrojeni samostatnými pistolemi.

Hlouček lehkého kulometu skýtá podporu palbou od 600 do 200 m, brzdí však postup úderníků, kteří jej musí podporovat palbou, při níž mají nedostatečné prostředky. To je v rozporu se zásadou, že hlavním účelem úderního hloučku je úder. Má pronikat pod ochranou palby ostatních zbraní až do zteče a používat palby jen výjimečně. Od 300 m budou palební možnosti lehkého kulometu velmi malé, protože mu bude bráněno v palbě postupem úderníků. Konečně velitel družstva má velké obtíže při ovládnutí hloučku lehkého kulometu, poněvadž od 200 m nejpozději musí převzít velení nad hloučkem úderníků.

Autor se táže, zda tyto nevýhody stojí za to, aby byl lehký kulomet ponecháván v družstvu. Chce jej nahradit jinou zbraní. Budou to snad minomety druhu Stokes-Brandt, které by byly seskupeny v rotu u praporu.

Prapor navrhovaný autorem by měl toto složení: 3 pěší rot vyzbrojené samočinnými puškami a pistolemi, minometnou rotu o 6 minometech, kulometnou rotu o 16 těžkých kulometech a spojovací čet. Pěší rota by se dělila na 3 čety po 3 družstvech (1 velitel a 8 úderníků).

Takový prapor by byl prý pro útok a obranu vhodnější než dosavadní, protože skutečný i morální účinek minometů je větší než nynějšího počtu lehkých kulometů.

Rč.

Literární přehled.

Hacker, Icks, Merker, v. Zeschwitz: Heigl's Taschenbuch der Tanks, I. díl vydán nákladem J. F. Lehmanns, Mnichov 1935, str. 339, 306 vyobrazení, 61 tabulek.

Rychlý pokrok v stavbě obrněných vozidel vyžaduje, aby byly častěji vydávány příručky, v nichž by byly shrnovány nové pokroky a zkušenosti získané

v tomto oboru. Autoři shora uvedené příručky zachovali objektivnost, stručnost a věcnost zakladatele této pomůcky, † majora v. v. rak. arm. Fritze Heigla, takže dosud vydaný I. díl příručky nutno pokládat za nejlepší souborné dílo v oboru obrněných vozidel.

První část knihy pojednává o požadavcích, kladených na jednotlivé druhy